

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΖ΄

ΑΡΙΘ. 1

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 5 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκᾳ χρυσᾷ.....25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΙΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίης)
† Ὁ ἀρχιγραμματ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ πρώτη τοῦ ἔτους — Εὐσεβεῖς πράξεις — Βουλγαρικὰ κα-
κουργίαι — Ἐπιθεώρησις ξένου τύπου — Εἰδήσεις ἐξ ἐπαρ-
χιῶν — Περὶ τοῦ στενογραφικοῦ ἢ ἱερογλυφικοῦ τῆς παραση-
μαντικῆς τῆς ἀρχαίας ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς — Καταστα-
τικὰ εἰδήσεις — Δικαστικὰ ἀγγελίαι.

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

ἐγένετο ἀφορμὴ τῆς ἐκδηλώσεως εὐχῶν καὶ πό-
θων τῶν ὀρθοδόξων, τῶν ἐν τῇ κραταιᾷ ὀθωμα-
νικῇ αὐτοκρατορίᾳ καὶ τῇ ἐξωτερικῇ, διατυπω-
θεισῶν ἐν προσφωνήσεσιν, ἐν ἐπιστολαῖς, ἐν τη-
λεγραφήμασιν, ὑπὲρ εὐμερίας καὶ δόξης τῆς
ἀγιωτάτης ὀρθοδόξου κατ' Ἀνατολὴν Ἐκκλη-
σίας, ὑπὲρ ὑγείας καὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ προέ-
δρου τῶν προέδρων τῶν ἀγιωτάτων Ἐκκλησιῶν
τῆς Ἑφᾶς λήξεως. Τὰς αὐτὰς εὐχὰς διατυποῦσι,
τὰς αὐτὰς προσεήσεις ὑποβάλλουσιν ἄρχοντες
καὶ ἀρχόμενοι, ποιμένες καὶ ποιμαινόμενοι, ἀπὸ
τοῦ μεγαλειοτάτου βασιλέως τῶν σέρβων Πέτρου
Α' καὶ τῶν μακαριωτάτων πατριαρχῶν, μέχρι
τοῦ τελευταίου κυβερνητικοῦ ὑπαλλήλου καὶ τοῦ
ἀγιορείτου μοναχοῦ, Ἕλληνες καὶ Ῥώσοι καὶ

σέρβοι καὶ γεωργιανοὶ καὶ γαλάται εὐγενέστατοι
καὶ πολυμαθεῖς, ἐκ Παρισίων καὶ Πετρούπολεως,
ἐξ Ἱεροσολύμων καὶ Ἀλεξανδρείας, ἐκ τε ἀρκτου
καὶ μεσημβρίας, ἐξ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν. Εὐ-
χόντο τοῖς διεξάγουσι τὸν ὑπὲρ ὑπάρξεως ἀγῶ-
να καρτερίαν ἀκατάβλητον, θάρρος ἀπερίκλονον.
Διότι πάντες ἔχομεν ἀνάγκην τῶν εὐχῶν τῶν
ὀρθοδόξων, τῶν εὐχῶν πάντων τῶν εἰς Χριστὸν
πίστιν ἀγνὴν ἐχόντων καὶ τὴν πρὸς τὸν πλησίον
ἀγάπην ἀνεπίστροφον ἐπιδεικνυμένων. Ὡς ἐν
τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις τοῦ χριστιανισμοῦ κατὰ
τὴν πρὸς τὸ μαρτύριον ἐτοιμασίαν τῶν ἀγίων ἀ-
θλητῶν οἱ πιστοὶ πάντες προσκύνοντο πρὸς Θεὸν
ἵνα στηρίξῃ τοὺς ἀθλοφόρους μάρτυρας ἐν τῇ
ἀγίῃ ἀγῶνι, τοιουτοτρόπως σήμερον οἱ νομίμως
ἀθλοῦντες χρῆζουσιν εὐχῶν καὶ ἐνθαρρύνσεως,
τὸ βραβεῖον τῶν πόνων καὶ τῆς ὑπομονῆς ἀπὸ
τοῦ οὐρανίου ἀθλοθέτου ἀπεκδεχόμενοι.

Ἡ μήτηρ Ἐκκλησία εὐχεταὶ ὑπὲρ τῶν εὐχο-
μένων, ὡς εὐχεταὶ πρὸς τὸν Θεὸν τῶν οἰκτιρ-
μῶν καὶ τῆς χρηστότητος ἵνα φῶς ἐξ ἀγίου αὐ-
τοῦ κατοικητηρίου καταπέμψῃ τοῖς οὕτως ἢ
ἄλλως ἐπηρεάζουσιν ἀδελφοὺς ἐν Χριστῷ καὶ
φωτίσῃ τούτων τὰ ὅμματα τῆς ψυχῆς ὅπως

παύσονται πολέμου μισαδέλφου, ἀποκαθισταμένης τῆς ποθητῆς εἰρήνης, ἣν περὶ πολλοῦ ποιῆται καὶ ἐπιδιώκει καὶ ὁ κραταιότατος καὶ φιλόλαος ἡμῶν ἄναξ καὶ ἣν ἐπιζητοῦσι νὰ ἐμπεδώσωσιν ἐν Ἀνατολῇ καὶ Δύσει ἐστεμμέναι κορυφαὶ καὶ βουλευφόροι ἄνδρες «οἷς λαοὶ τ' ἐπιτετράφηται καὶ τόσσα μέμηλεν». Ἡ μήτηρ Ἐκκλησία εὐχαριστεῖ πᾶσι τοῖς συναντιλαμβανομένοις αὐτῇ καθ' ὃν ἱερὸν ἀγῶνα διεξάγει ὑπὲρ θεογράπτων θεσμῶν καὶ νόμων, ὑπὲρ ἀναμφισβητήτων δικαίων αὐτῆς. Ποιμένες καὶ ποιμένα εὐσεβεῖ, τὸ πρὸς Θεὸν καθῆκον, τὸ πρὸς τὸν ἄνακτα καθῆκον, τὸ πρὸς τὸν πάσχοντα πλησίον καθῆκον κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ἐκπληρώσαντες, τὴν αὐτὴν καὶ κατὰ τὸν ἀρξάμενον ἐνιαυτὸν πορείαν ἐξακολουθήσουσι βαδίζοντες ὡς συνεβούλευσαν εἰρήνην πᾶσι μετὰ πάντων τῶν συνοίκων λαῶν, οὕτω παραινοῦσι πᾶσι τὴν αὐτὴν χριστιανικὴν βιοτὴν καὶ πολιτείαν, ἵνα τοιουτοτρόπως ἐφελκύσῃ τὴν εὐμένειαν τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, ἐφελκύνοντες πρὶν ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα αὐτῶν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ τῶν πατέρων ἡμῶν, τοῦ πατάσσοντος καὶ πάλιν ἰωμένου. Καθὼς δ' ἔργῳ τε καὶ λόγῳ προήσπισαν τὰ δίκαια τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τὰ θεόγραπτα, τοιουτοτρόπως καὶ κατὰ τὸν ἀρξάμενον αἰσίως ἐνιαυτὸν πράξουσιν, μένοντες «ἐν οἷς ἔμαθον καὶ ἐπιστάθησαν», εἰδότες παρὰ τίνος ἔμαθον».

§§

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ παραμονῇ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐδέξατο, κατὰ συνήθειαν, τὰς εὐχὰς τῶν ἐργαζομένων ἐν τῇ πατριαρχικῇ αὐλῇ, μετὰ τὸν ἑσπερινόν, καθ' ὃν τῇ Α. Θ. Παναγιότητι συνεχοροστάτησαν οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ μητροπολίται σὺν τοῖς παρεπιδημοῦσι μητροπολίταις Φιλίππουπόλεως καὶ Ἀγχιάλου. Ἐκ μέρους τῶν πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων, καθὼς πρῶτος τῇ τάξει, προσεφώνησεν ὁ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσύγκελλος εὐξάμενος τὰ δέοντα, οἱ δὲ παριστάμενοι ἐδέξαντο τὰς εὐχὰς τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, εὐδοκήσαντος ἵνα ἐκφρασθῇ λίαν εὐμενῶς ὑπὲρ αὐτῶν, ὡς ἐπιτελεσάντων τὸ ἀνατεθὲν ἐκάστῳ ἔργον.

Τῇ ἐπιούσῃ, τὰς ἀδελφικὰς εὐχὰς τῶν σεβασμ. συνοδικῶν καὶ τὰς υἱικὰς προσεήσεις τῶν ἀξιολύμων συμβούλων ἐξέφρασεν ὁ σεβασμ. γέρον Κυζίκου κ. Ἀθανάσιος ὡς πρῶτος τῇ τάξει καὶ

πρόεδρος ἅμα τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου. Ἡ Α. Θ. Π. ἐπεκαλέσατο τὴν θεῖαν ἀντίληψιν ἐπὶ τῶν ἐργασιῶν τῶν προβούλων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους, ὅπως καθ' ὅλον τὸν ἐνιαυτὸν εὐδοθῶσι πᾶσαι αἱ ὑποθέσεις, ἐφ' ὧν διασκέπτονται καὶ συναποφασίζουσιν ἀρχιερεῖς τε καὶ λαϊκοὶ λογάδες.

*

Ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ ἔτους συνεχάρησαν τῇ Α. Θ. Π. ὁ ὑψηλ. Μ. βεζίρης καὶ πάντες οἱ ἐξ. ὑπουργοὶ καὶ πολλοὶ τῶν μεγιστάνων τοῦ κράτους δι' ἐπισκεπτηρίων, οἷς ἀπῆντησε καταλλήλως ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης τηλεγραφικῶς συνεχάρησαν οἱ μακαριώτατοι πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος, ὁ πρῶν ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Αὐстроουγγαρίας κόμης Κάλιτς, ὁ ἐν Παρισίοις «Γαλλικὸς Σύνδεσμος πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν δικαίων τοῦ ἑλληνισμοῦ», αἱ δημογεροντίαι τῶν ἐπαρχιῶν, ὧν τινὲς συνεχάρησαν καὶ ἐπὶ τῇ ἐνδείξει τῆς αὐτοκρατορικῆς εὐμενείας, ὁ ἐξ. ἀρχὼν Μ. λογοθέτης καὶ οἱ πρόεδροι τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ καὶ Πάτραις ἐκπαιδευτικῶν συλλόγων ὡς καὶ ὁ ἐν Ἀθήναις «Σύνδεσμος τῶν ἐλλήνων δημοσιογράφων» εὐξάμενος ἰσόβιον πατριαρχίαν. **Ἐπὶ δὲ ταῖς ἑορταῖς ἐν γένει**, ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἀναγραφέντων, τὰς ἐγκαρδίους αὐτῶν προσεήσεις ὑπέβαλον ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Πετροπόλεως κ. Ἀντώνιος καὶ οἱ ἐκ τῶν πατριαρχικῶν θρόνων Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων πανιερ. μητροπολίται Χαλεπίου κ. Νεκτάριος καὶ Διοκαισαρείας κ. Νικόδημος καὶ ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Ἀργολίδος κ. Νικάνδρος δι' ἐπιστολῶν, ὡς καὶ οἱ ἡγούμενοι καὶ ἐπίτροποι τῶν ἱερῶν μονῶν Ἀγίου Ὁρους, Πάτμου, Ἀγίας Ἀναστασίας, Λειμῶνος καὶ ἄλλων. Δι' ἐπισκεπτηρίων δὲ οἱ παρ' ἡμῖν ἐξοχ. πρεσβευταὶ, πρίγκηψ Μιρζά Ριζά Χάν (Περσίας), Παλαβιτσίνη (Αὐстроουγγαρίας), Μαρσάλ (Γερμανίας), Σήμιτς (Σερβίας, ἐκ Βελιγραδίου), Βὸππ, σύμβουλος τῆς Γαλλικῆς πρεσβείας καὶ ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Γιβραλτάρης.

Ἡ Α. Θ. Π. τοῖς μὲν ἀπῆντησε τηλεγραφικῶς ἢ δι' ἐπισκεπτηρίων, τοῖς δὲ δι' ἐπιστολῶν. Τὰς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἐπισκέψεις τῶν μὲν ἐξ. πρεσβυτῶν Ρωσσίας καὶ Ἑλλάδος ἀπέδωκεν αὐτοπρο-

σώπως, διήλθε δὲ καὶ διὰ τῆς Σερβικῆς πρεσβείας τοῖς δὲ βαθμοῦχοις τοῦ Κράτους καὶ λογάσι τοῦ Γένους ἀπέδωκε διὰ τῶν κληρικῶν πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων.

*

Τινὰ τῶν συγχαρτικῶν τηλεγραφημάτων ἐκδίδομεν ἐν τῷ μετὰ χειρὸς ἡμῶν φύλλῳ, ἔχοντα ὧδε.

Ἱερουσαλὴμ, πρώτη τοῦ ἔτους, 9 πρωίας.

Χαρίζαιτο Κύριος Ὑμετ. Παναγιότητι νέον σωτήριον ἔτος, ὑγιεινόν, εὐτυχές, πάσῃ οὐρανίᾳ δωρεᾷ διηριθμένον.

Πατριάρχης ΔΑΜΙΑΝΟΣ.

Βελιγράδιον, 31 δεκεμβρίου, ὥρα 6 ἑσπέρας.

Εὐχόμενος ἐνιαιυτὸν ἀγαθὸν καὶ εὐτυχὴ τῇ Ὑμ. Παναγιότητι συνιστῶ ἑμαυτὸν εἰς τὰς ἀγίας Ὑμῶν εὐχάς.

ΠΕΤΡΟΣ Α'.

Ἀλεξάνδρεια, πρώτη τοῦ ἔτους, 12, 45' ἑσπέρας.

Αἴσιον χαρισεῖται τῇ Ὑμ. Παναγιότητι τὸ νέον ἔτος παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας.

Πατριάρχης ΦΩΤΙΟΣ.

Χάλκη, 25 δεκεμβρίου, ὥρα 8 ἑσπέρας.

Συγχαίρομεθα Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι ἐπὶ ταῖς κοσμοσωτηρίαις ἐορταῖς καὶ δεόμεθα τοῦ Κυρίου ὑπὲρ υγιείας καὶ μακροημερεύσεως τῆς ὑμετέρας φίλης Παναγιότητος.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

(πρώην Ἱεροσολύμων).

Νεοχώριον, 24 δεκεμβρίου, ὥρα 7 ἑσπέρας.

Κοσμοσωτηρίους ἐορτάς καὶ νέον ἔτος εὐχόμεθα διελθεῖν χαρμοσύνης καὶ (θεαρέστως).

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ

(πρώην Ἀντιοχείας).

Ἀθῆναι, πρώτη τοῦ ἔτους, 2, 35' ἑσπέρας.

Ἐπὶ νέῳ ἔτει εὐχόμεθα Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι υγιείαν πρὸς εὐκλειαν Ἐκκλησίας.

Ἀθηνῶν ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ.

Ἁγιον Ὄρος, 31 δεκεμβρίου 1906, 4, 30' ἑσπέρας.

Ἐπὶ ἀρχῇ σωτηρίου ἔτους ὑποβάλλοντες συγχαρητήρια, αἰτούμεθα εὐχὰς καὶ εὐλογίας Ὑμετέρας Παναγιότητος.

**Ἐπιτάται καὶ γραμματεῖς
ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ.**

GOERZ, 30 δεκεμβρίου 1906, 4, 30' ἑσπέρας.

Εὐαρεστήθητε νὰ δεχθῆτε, Παναγιώτατε δέσποτα, τόσον τὰς εὐκρινεστέρας εὐχαριστίας μου ἐπὶ τῇ ὑμετέρᾳ φιλόφρον ἀναμνήσει καὶ ταῖς εὐχαῖς, ὅσον καὶ τὰς εὐκρινεστέρας εὐχὰς μου ὑπὲρ τῆς υγιείας καὶ τῆς εὐτυχίας τῆς Ὑμετ. Παναγιότητος.

Κόμης ΚΑΛΙΤΣ

(πρώην ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Αὐστρίας).

Ἀθῆναι, πρώτη τοῦ ἔτους, 1, 30' πρωίας.

Ἰκετεύω τὸν δοτῆρα παντὸς ἀγαθοῦ περιφρουρεῖν τὴν Ὑμ. Θ. Παναγιότητα εἰς ἔτη πάμπολλα καὶ ἔνδοξα.

Λουῖζα ΡΙΑΝΚΟΤΡ.

Νεοχώριον, πρώτη τοῦ ἔτους, 9, 40' πρωίας.

Αἰσίως ἀνατέλλοντος τοῦ νέου ἔτους, ἀσπάζομαι πανοικεῖ παναγίαν Αὐτῆς δεξιάν, ἐπικαλούμενος πατριαρχικὴν Αὐτῆς εὐμένειαν.

Μέγας λογοθέτης.

Παρίδοι, 31 δεκεμβρίου, 8 ἑσπέρας.

Γαλλικὸς Σύνδεσμος πρὸς ὑπεράσπισιν δικαιωμάτων ἑλληνισμοῦ, κατόπι τῆς διαλέξεως τοῦ κ. Diehl περὶ τῆς ιστορικῆς ἀποστολῆς τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, προσφέρει τῇ Ὑμ. Παναγιότητι συγχεκινημένους εὐχὰς ὑπὲρ εὐημερίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους.

HOMOLLE

πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου.

Κάϊρον, πρώτη τοῦ ἔτους, 12, 5' μεσημβρίας.

Ἐτη πολλὰ, Παναγιώτατε. Καθυποβάλλω εὐσεβᾶτως (εὐχὰς) ἀσπαζόμενος ὑμετέραν δεξιάν.

Γύδτ. Εὐγενίδης.

Πέρα, πρώτη τοῦ ἔτους, 12, 5' μεσημβρίας.

Δεόμενος νέον ἔτος πλήρες υγιείας καὶ πάροχον παντὸς ἐφε- τοῦ, ἀσπάζομαι εὐσεβᾶτως ὑμετέραν δεξιάν.

Κωνδτ. Ἡλιάδης.

Μιτυλήνη, 31 δεκεμβρίου, 8, 30' ἑσπέρας.

Δώη (Ὑμῶν) Ὑψιστος, Παναγιώτατε, κλείζειν προασπί- ζοντες Οἰκουμενικὸν Θρόνον ἐπὶ ἔτη πλεῖστα υγιείας καὶ δόξης πλήρη.

Π. Κουρτζῆς.

Ἀθῆναι, πρώτη τοῦ ἔτους, 3 ἑσπέρας.

Εὐχομαι εὐτυχὴ τὸν ἐνιαυτὸν, ἐξαιτούμενος ὑμετέραν εὐ- λογίαν.

Δ. Βικέλας.

Πειραιεύς, 31 δεκεμβρίου, 12 (μεσονύκτιον).

Ἐπὶ νέῳ ἔτει, Σύνδεσμος ὁμογενῶν ἐξωτερικοῦ εὐχεταῖ Ὑμ. Παναγιότητι λαμπρύνειν (ἐπὶ) μῆκιστον ἔνδοξον θρόνον Χρυσοστόμου, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Γένους.

Πρόεδρος Γαζιάδης.

Διαρδεκίον, 24 δεκεμβρίου, ὥρα 3, 30' ἑσπέρας.

Ὁ ἐνανθρωπήσας Λόγος ἀρῆξειεν Ὑμετ. Παναγιότητι,

ΜΗΝΑΣ (Χαμουδόπουλος)

(Μ. ρήτωρ τῆς Μ. Ἐκκλησίας

βοηθὸς τοῦ νομάρχου).

Ἀλεξάνδρεια, πρώτη τοῦ ἔτους, 11 πρωίας.

Ὑποβάλλων υἱικὰ σεβίσματα ἐπὶ νέῳ ἔτει, εὐχομαι Ὑμ. Παναγιότητι ἔτη πλεῖστα ἐπ' ἀγαθῷ Ἐκκλησίας.

Ἐμμανουὴλ Ζερβουδάκης.

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

Εἰς τὴν ἑκκλησίαν τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἀνταποκρινομένη ἡ γεραρὰ βασιλικὴ καὶ πατριαρχικὴ **μονὴ τῶν Ἰβήρων** ἀπέστειλεν ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου λίρας τουρκικὰς πεντήκοντα (5400 γρόσια), καίπερ οὕτω θεραπεύσασα τὰς ζημίας, ὥς ὑπέστη ἐκ τοῦ προπερυσينوῦ σεισμοῦ.

Ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς βουλγαρικῆς μισαδελφίας ἀπεστάλησαν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα πεντήκοντα λίραι (5400 γρόσια), προσφορά τῶν ὀρθοδόξων τῆς **Ἐλευθερουπόλεως**, ἐπιμελεία τοῦ πανιερ. μητροπολίτου κ. Παναρέτου συλλεγεῖσθαι. — Ἐπίσης ἡ **ἐπαρχία Προύσης** ἐπεμίμη τὸ δεύτερον γρόσια ἀργυρὰ 12996 ἥτοι μετὰ τοῦ πρότερον ἀποσταλέντος ποσοῦ πρόσθενεκεν 160 λίρας τὸ σύνολον, φροντίδι μὲν φιλογενεῖ τοῦ γεραροῦ μητροπολίτου κ. Ναθαναὴλ, ἐπιστάσι δὲ ἀόκνῳ τοῦ χρηστοῦ καὶ φερέλπιδος ἀρχιερατικόνου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως κ. Ἀγαθαγγέλου Παπαδοπούλου. Τῆς δευτέρας ταύτης ἀποστολῆς ἐβδόμηκοντα μὲν καὶ πέντε λίρας συνήθροισεν ἡ κοινότης **Μουδανίων**, 390 ἔτι γρόσια συνήχθησαν ἐν **Προύσῃ**, 2000 ἐν **Μεσαιπόλει**, 1250 ἐν **Πελαδαρίῳ**, 1000 ἐν **Νεοχωρίῳ** καὶ 322 ἐξ **Ἐλεγγῶν**.

Ἐκ τῶν ἐν **Μουδανίοις** συγγενεγόντων ἀναγράφουσι τοὺς ἀξιοτίμους κκ. Γ. Γαϊτάνον γρ. 540 — Στ. Γαϊτάνον καὶ Η. Μιχαηλίδην ἀνά 378 — Β. Διχαμνόπουλον, Ι. Γαϊτάνον, Γρ. Βοτίκην, Φ. Βοτίκην καὶ Στ. Μοσχολιαννίδην ἀνά 324 — Ἀλεξ. Γαϊτάνον 310 — Θεμ. Γαϊτάνον 263 — Αθ. Ξυθόπουλον 240 — Στ. Σταματιάδην, Θεμ. Στεφανίδην καὶ Γ. Φωτίου ἀνά 216 — Πάριν Νικολαίδην 175 — Εὐστρ. Ἰωαννίδην Ν. Ξεντίδην, Ε. Ξεντίδην, Α. Κοσταμπάρην, Κωτσον Ἀθανασίου, Ὁδυσ. Βαφειάδην καὶ Ξυθόπουλον καὶ Ἀβραμίδην ἀνά 108 — καὶ Θ. Χρηστίδην καὶ Ι. Τσοπάνογλου ἀνά 95 γρόσια.

Μετὰ τὰς φιλογενεστάτας κοινότητας Ἰωαννίνων Πελαγονίας καὶ Κυθωνιῶν, ἡ ἐπαρχία Προύσης, θυμασίως ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς πρωτεύουσιν, διδάσκει πολλὰς μεγαλυνήτους, οἷαι αἱ τῆς Σμύρνης τῆς Τραπεζοῦντος καὶ Μιτυλήνης, καὶ εἴ τις ἐτέρη, τὸ πῶς δέον ἐργάζεσθαι καὶ τί πράττειν ὑπὲρ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν ἀναγκῶν καὶ συμφερόντων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὀνομαστικαὶ ἐορταί. — Τῇ πρώτῃ τοῦ ἔτους ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης τηλεγραφικῶς συνεχάρη τοῖς πανιερ. μητροπολίταις Σμύρνης καὶ Βελεγράδων, ἄγουσι τὴν ὀνομαστικὴν αὐτῶν ἐορτήν, τὸν δὲ πανιερ. μητροπολίτην Ἀγχιάλου, ἐπίσης ἐορτάζοντα, ἐπεσκέψατο τὴν ἐπιούσῃν, 2 τοῦ ἔτους. — διὰ τοῦ πανος. Μ. ἀρχιερατικόνου ἠῤῥατο τὰ δέοντα τῷ ἐορτάζοντι κ. Βασ. Ἐλευθεριάδῃ καὶ διὰ τοῦ ἱερολγ. δευτερεύοντος τοῖς κκ. Β. Μυστακίδῃ, καθηγητῇ τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς καὶ Β. Πανοικίδῃ, δικηγόρῳ.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Ἑλληνικὴ κοινότης Ἰψουῖτες. — Τῇ 12 παρελθόντος δεκεμβρίου ὑπὸ τῶν ἐν Ἰψουῖτες ὀρθοδόξων ὁμογενῶν κληθεὶς ὁ τῆς ἐν Μάντζεστερ (Ἀμερικῆς) ἑλληνικῆς ἀποικίης προϊστάμενος πανοσιολγ. ἀρχιμ. κ. Ἀμβρόσιος Πρασχάκης ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν, εἰς ἣν πρέστησαν πάντες οἱ τὴν ἀποικίαν ἀποτελοῦντες Ἕλληνες, ἀκροασάμενοι καὶ τῆς ὁμιλίας, ἣν ἐποίησατο πρὸς αὐτούς. Ὁ συνάδελφος «Μετανάστης» τοῦ Λόουελ ἐπικινεῖ τὸν ἀκάματον εἰς ἐπιτέλεσιν ἀγαθῶν ἔργων ἀρχιμ. κ. Ἀμβρόσιον, διότι οὐ μόνον ἡννήθη νὰ δεχθῇ ἀμοιβήν, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἰδίων κατέβαλε τὰς δαπάνας τοῦ ταξιδίου.

Κοινότης ἑλλήν. Μάλβορο. — Τὴν 17 δεκεμβρίου πρῆκειτο νὰ μεταβῇ προσκληθεὶς ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς ἐν Μάλβορο (Μασσαχουσέτης) κοινότητος ὁ αὐτὸς ἀρχιμανδρίτης ἵνα τελέσῃ καὶ ἐκεῖ τὴν θείαν λειτουργίαν, κατὰ τὸν «Μετανάστην».

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ἐκ τοῦ πατριαρχ. ἀρχιεπιφυλακείου πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας καὶ περὶ τοῦ Ἀγίου Ὁρους Ἀθω. Ἐκδοθέντα ταῦτα, εὐλογία καὶ κελεύσει τοῦ παναγ. οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου Ἰωακείμ Γ' τοῦ ἀπὸ Θεσσαλονίκης, ἀποτελοῦσι τόμους τρεῖς, ὧν ὁ μὲν περὶ Ἀγίου Ὁρους περιέχει σελ. 344 — ὁ περὶ τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ Κύπρου 729, καὶ ὁ περὶ τῶν ὁμοίων Ἐκκλησιῶν Ρωσσίας, Ρουμανίας καὶ Σερβίας καὶ τῶν ἄλλοτε ἀρχιεπισκοπῶν Ἀχρίδων καὶ Πεκίου σελίδας 1115. Τιμῶνται ὁ Α' γροσίων ἀργυρῶν 20 — ὁ Β' 40 — ὁ Γ' 60, καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑΙ ΚΑΚΟΥΡΓΙΑΙ

Ἡ νέα βουλγαρικὴ θηριωδία τῆς Κλαπούσνας, ἣν μετὰ βαρυαλγούσης καρδίας γνωρίζομεν τῷ δημοσίῳ διὰ παραθέσεως τῆς ἐπισήμου ἐκθέσεως τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Δράμας κ. Χρυσόστομου, ἀποτελεῖ τὴν εὐγλωττοτέραν ἀναίρεσιν τῶν ἀσυστόλων ψευδολογιῶν, δι' ὧν οἱ Βούλγαροι πειρῶνται, καὶ αὖθις, νὰ ἐξαπατήσωσι, φανακίζοντες, τὴν δημοσίαν εὐρωπαϊκὴν γνώμην, τῆς ὁποίας τὴν εὐμένειαν συναισθάνονται ὅτι ἀπώλεσαν.

Μὴ δυνάμενοι δὲ πλέον νὰ ἀρνηθῶσι τὴν μακροτάτην ἄλυσιν τῶν ἀπὸ τοῦ 1903 καὶ ἐντεῦθεν ἀδιαλείπτως βουλγαρικῶν κακουργιῶν, οἱ ἐν Εὐρώπῃ συνήγοροι καὶ ὑπερασπισταὶ αὐτῶν ἐξαναγκάσθησαν νὰ προσφύγωσιν εἰς τὸ ἐξῆς σόφισμα. Ἡ Εὐρώπη, λέγουσι, δὲν ἐξετάζει, τὴν σήμερον, τί ἐγένετο ἐν τῷ παρελθόντι (ὥσπερ ἐπρόκειτο περὶ παρελθόντος χωριζομένου ἀπὸ τοῦ παρόντος διὰ δεκαετηρίδων ἐτῶν) ἀλλ' ἀποβλέπει πρὸς μόνον τὸ ἐνεστώδες· τὸ ἐνεστώδες δὲ τοῦτο εἶναι ὅτι οἱ μὲν Βούλγαροι ἐγένοντο ἀνρίων ἡμερώτεροι καὶ περιστερῶν ἀθώοτεροι, ἐνῶ οἱ Ἕλληνες ἐξακολουθοῦσι τὴν αἰμοχαρῆ δρᾶσιν των. Τὴν δικαιολογίαν ταύτην εἶδον οἱ ἀναγνώσται τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀναστηλουμένην ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 23 Δεκεμβρίου τοῦ «Figaro» (ν. ἡ.).

Καὶ λοιπὸν, 48 μόλις ὥρας ἀπὸ τῆς ἀναγραφῆς τῆς δικαιολογίας ταύτης, κατὰ τὴν νύκτα τῆς 25 Δεκεμβρίου (ν. ἡ.), ἐπῆλθεν ἡ φορικαλέα σφαγὴ τῆς Κλαπούσνας, ὅπως διανοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ὀλίγων εἰσέτι τυφλωττόντων, καταδεικνύουσα, περιτράνω, πῶς ἡρεμοῦσιν ἐν Μακεδονίᾳ οἱ Βούλγαροι.

Ταῦτα γράφοντες δὲν ἔχομεν βεβαίως τὴν ἀφελειαν νὰ βαυκαλιζώμεθα ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ὅτι θὰ ἐκλείψωσι, τέλεον, ἐξ Εὐρώπης οἱ συνήγοροι καὶ προστάται τῶν βουλγαρικῶν κομιτάτων καὶ τοῦ ἀπαισίου αὐτῶν ἔργου. Οἱ ἐθελοτυφλοῦντες, οἱ ἀναγράφαντες ἐπὶ τῆς σημαίας αὐτῶν τὴν ρήτραν «οὐκ ἂν πείσης οὐδ' ἂν πείσης», θὰ ἐξακολουθήσωσιν ἐν τῇ προδιαχαραχθείσῃ, κατ' ἀρχὴν, δυσμενεῖ καθ' ἡμῶν στάσει, χωρὶς νὰ ἰσχύσῃ νὰ τροπο-

ποιήσῃ ταύτην οἰαδήποτε βουλγαρικὴ κακουργία. Μετὰ βαθυτάτου δὲ ἄλγους ἐξαναγκάζομεθα νὰ διατυπώσωμεν, ἐνταῦθα, τὸ πικρὸν παράπονον, ὅτι, ἐν τῇ δυσμενεῖα ταύτῃ, προεξάρχει ἐφημερὶς διακρατοῦσα τὰ σκῆπτρα τῆς δημοσιογραφίας, ὁ λονδίνειος *Times*, ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ὁποίου, ὁ ταλαίπωρος ἐλληνικὸς ὀρθόδοξος πληθυσμὸς τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης δὲν ἠτύχησε νὰ εὕρῃ, οὐχὶ πλέον χάριν ἢ καὶ τὴν παροιμιώδη ἀγγλικὴν φιλαλήθειαν καὶ ἀμεροληψίαν, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸ τὸ στοιχειῶδες ἀξίωμα τῆς δικαιοσύνης: *audiat et altera pars* (ἀκουσθήτω καὶ ὁ ἀντίδικος).

Ἐλπίζομεν ὅμως ὅτι, πλὴν τῶν ἐν ἐπιγνώσει—, δι' οὓς λόγους αὐτοὶ οἶδασιν—βυόντων τὰ ὦτα πρὸς τὴν φωνὴν τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου, ἢ ἐκ τῆς μεγάλης μερίδος τῶν εὐθέων καὶ ἀκεραίων τὸν χαρακτῆρα ἀνδρῶν προκαταληφθέντες τεχνηέντως ἐκ σφαλερῶν καὶ ὅλως ἀσυστάτων πληροφοριῶν, κάλλιον διαφωτιζόμενοι, θὰ κατανοήσωσι τὴν ἀληθῆ κατάστασιν τῶν πραγμάτων καὶ, εὐσυνειδήτως ἐκτιμώντες ταύτην, θὰ ἀποδώσωσι τὸ δίκαιον ᾧ τινι ἀνήκει.

Τὴν δικαίαν ταύτην ἐκτίμησιν καὶ κρίσιν ἐπικαλούμεθα, παρ' αὐτῆς ἀπεκδεχόμενοι, μετ' ἀπολύτου βεβαιότητος, τὸν θρίαμβον τοῦ ἀγῶνος τῆς ἀληθείας.

*

ΕΚΘΕΣΙΣ τοῦ πανιερωτ. Μητροπολίτου Δράμας κ. Χρυσόστομου.

Παναγιώτατε δέδποτα,

Τὰ καταχθόνια σχέδια, ἅτινα, ἀπὸ πολλοῦ, ἐκυοφόρει ἡ μαιφόνος γνώμη καὶ προαίρεσις τῶν Βουλγάρων κατὰ τῶν ὀρθρινῶν τροφίμων τοῦ ἐπαρχικοῦ μου οἰκοτροφείου, καὶ τὰ ὁποῖα, χάρις εἰς τὴν γενναίαν ἀμύνην ὀλίγων διδασκάλων, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐκτελέσωσι οἱ ἄνδρες οὗτοι τῶν αἱμάτων, ἐξετελέσθησαν ἐν ὅλῃ τῇ φοικώδει αὐτῶν ἀγριότητι, ὅχι μὲν ἐν τῇ Ἀλιστράτῃ, ἀλλ' ἐν ἄλλῃ τέως εὐδαίμονι καὶ νῦν κακοδαίμονι χώρᾳ τῆς ἐμῆς ἐπαρχίας, ἐν τῇ κοινότητι Κλαπούσνας, δῖωρον ἀπεχούσης τῆς Ἀλιστράτης καὶ μόλις ἡμίωρον κειμένης μακρὰν τῆς ὑποδιοικήσεως Ζίχνης τοῦ Σαντζακίου Σερρών.—Ἰδοὺ, Παναγιώτατε, τί συνέβη: Ἀπὸ χρόνου ἱκνου, ἐξῆλθον, κατὰ καθήκον ἱερὸν, εἰς περιοδείαν, καὶ διῆλθον ὅλα τὰ ὄρεινά καὶ ἐπι-

κίνδυνον χωρὶς σκοπὸν δὲ εἶχον τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος νὰ εὐρεθῶ ἐν Κλαπούσῃ· κατὰ συγκυρίαν, ἐδέησε τὴν ἑορτὴν ταύτην νὰ τελέσω ἐν Ἀλυστρᾷ, ὅπου τὴν ἐπιούσαν κατέφθικαν πρὸς ἡμᾶς, σπαράττουσαι τὴν καρδίαν, ἀπαίσεις· εἰδήσεις: ὅτι συρφετὸς πολυάριθμος ἐνόπλων Βουλγάρων ἐκ Σκρίτζοβας καὶ ἄλλων βουλγαρικῶν χωρίων, μὴδ' αὐτῆς τῆς Κλαπούσας ἐξαίρουμένης, (ἐκ τῶν 200 οἰκογενειῶν τῆς ὁποίας αἱ 70 εἶναι σχισματικαί), ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν ἐπταμελοῦς βουλγαρικῆς συμμορίας, εἰσήλασε, περὶ τὴν δευτέραν ὥραν τῆς νυκτός, εἰς Κλαπούσαν κατὰ τὴν 12 πρὸς τὴν 13 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. Συμφώνως πρὸς τὸ προδιαταχθέν σχέδιον, οἱ εἰσελάσαντες ἐνοπλοὶ διηρέθησαν εἰς μοίρας, ὧν ἡ μὲν πρώτη περιεκύκλωσε τὴν δωδεκαμελῆ φρουρὰν τῶν στρατιωτῶν, οἱ τινες ἐφρούρουν τὸ χωρίον, καὶ οἱ ὅποιοι, ἐξαπίνης κατὰληφθέντες, ἔκριναν φρόνιμον νὰ μὴ ρίψωσι καμμίαν βολήν. Τί μετὰ ταῦτα ἐγένετο ὁ κάλχυμος ἀδυνατεῖ νὰ περιγραφῇ. Ὡς λύκοι ὀρούμενοι περιέτρεχον οἱ λοιποὶ ἐνοπλοὶ ἐμπρησταὶ καὶ ἔθηκαν πῦρ εἰς ἐπτὰ οἰκίας τῶν προκριτοτέρων ἐλλήνων ὀρθοδόξων μὲς, αἵτινες καὶ ἐν ἀκρείᾳ μετεβλήθησαν εἰς τέφραν, διότι αἱ βόμβαι καὶ ἡ χρῆσις τῆς δυναμίτιδος καὶ ἄλλων εὐφλέκτων καὶ καταχθονίων ὕλῶν καὶ μηχανημάτων ἦσαν ἐν ἀφθονωτάτῃ χρήσει. Περὶ τὰς κκιομένων καὶ ἀντινασσομένων εἰς τὸν ἀέρα οἰκίας ἔταξαν ἐπίσης ἐνόπλους, ἵνα τοὺς φύγοντας τὰς φλόγας προκρίτους μὲς, εὐρίσκωσιν αἱ δολοφονικαὶ σφαῖραι τῶν. — Κατόπιν ἔσπευσεν ὁ στρατὸς ἐκ Ζίχνης· ἀλλ' ἡ καταστροφὴ πλέον ἦτο συμπεπληρωμένη· καὶ τὸ ἔργον τοῦ περιωρίσθη νὰ καταστείλῃ τὸ πῦρ καὶ νὰ ἐκθάρψῃ ἐκ τῶν κκιομένων ἐρείπων τοὺς ἀμόρφους ὄγκους τῶν φονευθέντων καὶ ριφθέντων εἰς τὰς φλόγας, ἵνα ἀποτεφρωθῶσιν, ὀρθοδόξων μὲς. Οὕτως ἐκτὴν ἡ μεγάλη οἰκία τοῦ γέροντος Βοζίκη, τοῦ ἰσχυρωτάτου ἐν τῇ τόπῳ παράγοντος· ὁ ἴδιος ἐννενηκοντούτης γέρον Βοζίκης καὶ ἡ γηραιά σύτροφος τοῦ βίου του κατεκάλυψαν καὶ μόλις λείψανός τινα τῶν κκέντων πτωχῶν αὐτῶν περισώθησαν. Ἡ οἰκία τοῦ ὀρθοδόξου ἱερέως μὲς Εὐαγγέλου κατεκάλυψε καὶ ἡ δυστυχὴς πρεσβυτέρου ἐγένετο πρηνάλωμα τοῦ πυρός. Ἡ οἰκία ἐτέρου προὔχοντος ὀρθοδόξου, τοῦ Ἀγγέλου Μίντου, μετεβλήθη εἰς τέφραν· ἀλλ' ἡ τέφρα αὕτη ἐγένετο τάφος, ὅστις κατεκάλυψε τὰ κκέντα πτώματα τοῦ καλοκαγάρθου τούτου Ἀγγέλου, τῆς συζύγου του, τῆς νύμφης του, καὶ τοῦ ἀνηλίκου ἐγγόνου του· ἡ οἰκία τοῦ διδασκάλου μὲς Φιλιππίδου κατεκάλυψε καὶ ἡ γυνὴ του, ἡμικυττος, ἐσώθη ἐκ τῶν φλογῶν βρέως τετρακυκλισμένη. Ἡ οἰκία τοῦ προκρίτου μὲς Ἀθηνάσιου Π' Φιλίππου μετε-

βλήθη εἰς τέφραν· ἡ οἰκία τῆς χήρας Ζαχαρίας, ἐχούσης υἱὸν μονογενῆ, μετὰ τὴν βδελυρὰν σφαγὴν τῆς θυγατρὸς τῆς, περὶ ἧς ἔγραψα ἄλλοτε, παρὰ τῶν Βουλγάρων ληστῶν, κατεκάλυψε αἱ οἰκαὶ τῶν ἀδελφῶν Χρήστου καὶ Μάρκου Φιλιππίδου ἀπετεφρώθησαν· αἱ δὲ γενόμεναι ζημίαι εἰς κκέντα κκπνὰ (μόνον ὁ Βοζίκης εἶχε χιλίας ὀκτάδας, ὁ Ἀθηνάσιος 500 ὁ ἱερεὺς 300 καὶ ἄλλοι ἄλλα ποσά), εἰς ζῶα κατοικίδια (μόνον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Βοζίκη ἐκάλυψαν τέσσαρες βόες, δύο ἡμίονοι δύο σιτευτοὶ χοῖροι, βόμβας, (γέννημα καὶ λοιπὰ) εἰς ἐνδύματα, γεωργικὰ ἐργαλεῖα καὶ ἄλλα, ἀνέρχονται εἰς ἱκανὸν ποσόν, ὅστινος τὴν ἀξίαν διπλασιάζει καὶ πολυπλασιάζει ἡ πικτελής στέρσις καὶ τελεία γύμνωσις, ἐν τῇ ὁποίᾳ καταδικάσθησαν νὰ παλαιώσιν οἱ ἐπιζήσαντες δυστυχεῖς ἐν μέσῳ νῦν τῆς καρδίας τοῦ σκληροῦ χειμῶνος. . . .

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΞΕΝΟΥ ΤΥΠΟΥ.

Ἐκ τῆς «Petite Republique»
τῆς 30 Δεκεμβρίου.

«Τηλεγραφήματα ἐκ Σερρών ἀγγέλλουσιν ὅτι, τὴν νύκτα τῆς παρελθούσης τριτῆς, βουλγαρικὴ συμμορία, εἰσβαλοῦσα εἰς τὸ χωρίον Κλαπούσα, ἐπέτεθη κατὰ τῶν κατοίκων ἐκείνων οἵτινες ἠρνοῦντο νὰ ἀναγνωρίσωσι τὴν βουλγαρικὴν Ἐξαρχίαν καὶ κατέσφαξε τὴν σύζυγον τοῦ ἑλλήνος προκρίτου Προμελέτη, τὴν νύμφην του μετὰ τοῦ διетуὸς αὐτοῦ νηπίου, δύο ἐτέρους ἑλλήνας προκρίτους, τὴν σύζυγον τοῦ ἐνὸς τούτων καὶ μίαν γράμιν. Τὰ σώματα τούτων ἐγένοντο πυρίκυστα. Ἐτραυματίσαν πρὸς τούτοις μέγαν ἀριθμὸν προσώπων, ἐν οἷς ἕνα ἱερέα καὶ ἕνα διδάσκαλον.

«Οἱ βούλγαροι ἀνετίναξαν διὰ δυναμίτιδος, καταστρέφαντες ὅλοσχερῶς, μετὰ καὶ τῶν συγκομιδῶν τοῦ ἔτους, ὀκτὼ οἰκίας προκρίτων. Κατὰ συνέπειαν, πολλὰ οἰκογένεια διατελοῦσιν ἄστεγοι καὶ ἐν παντελεὶ ἐνδείξ.

»Ἡ ἐν Σέρραις καὶ τοῖς περιχώροις συγκίνησις ὡς ἐκ τοῦ κακουργήματος τούτου εἶναι μεγάλη.

»Ἐτέρη βουλγαρικὴ συμμορία εἰσήλασεν εἰς τὴν κώμην Ἐγρί-δερε καὶ ἐξηνάγκασε τοὺς κατοίκους νὰ ὑπογράψωσιν ἀναφοράν πρὸς τὸν γενικὸν Ἐπόπτην, δι' ἧς δηλοῦσιν ὅτι ἀναγνωρίζουσι τὴν Ἐξαρχίαν. Μεθ' οὗ, κατέλαβον τὴν ἐκκλησίαν, ἐκδιώξαντες τὸν ἱερέα καθὼς καὶ τὸν διδάσκαλον· μετεκατέσταντο δὲ βούλγαρον ἱερέα ἐκ Κερλίκοβο, ὅστις κατὰδιδώκει μετὰ τῶν ὁπαδῶν του τοὺς ἑλλήνας ὀρθοδόξους».

Αἱ πληροφορίες αὐταὶ ἀπαντῶσι καὶ εἰς ἕτερον εὐρωπαϊκὰ φύλλα.

Ἀναγινώσκουμεν, εἰς τὴν Ρωμουνικὴν ἐφημερίδα τοῦ Ἰασίου «Evenimentul».

»Τὸ ὥρτιον ζήτημα τοῦ Ρωμουнизμοῦ δὲν ἐξέφυγε καὶ αὐτὸ, ὡς ἄλλα μεγάλα ζητήματα, τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος πατριωτῶν. Πολλοί, ἰδίως ἐκ τῶν ὑπὸ Ρωμούνων κατοικουμένων καὶ εἰς ἄλλα Κράτη ὑποκειμένων χωρῶν, παρουσιάζονται ὡς μάρτυρες, εἴτε προκαλοῦντες ἐν ταῖς χώραις των ζητήματα σκανδαλώδη καὶ ἐπικίνδυνα, ἐπολιτεύθησαν οὕτως ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ κερδοσκοπήσωσιν ἐπὶ τῶν καθαρῶς ρωμουνικῶν αἰσθημάτων τῶν ἐν τῷ βασιλείῳ. Εἴτε ἐκ Τρυσυλβανίας, εἴτε ἐξ Οὐγγαρίας, εἴτε ἐκ Βουκοβίνης, οἱ ἄλλοι οὗτοι τῆς καταστάσεως κατέφυγον ὅλοι παρ' ἡμῖν, κηρύττοντες ψευδῶς ὅτι παντοῖοι καταδιωγμοὶ ἡγέρθησαν ἐναντίον αὐτῶν ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ ἢ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἐξ ὧν προήρχοντο Κράτους. Γνωρίζω μάλιστα ἓνα τοιοῦτον, ὑπάλληλον ἐν Βουκουβίνῃ, ὅστις, ἀκριβῶς, ζητῶν καὶ αὐτὸς νὰ ὑψωθῇ, περιστρέφεται ἀπὸ τινων ἐτῶν, συναναστρεφόμενος πρὸς τοὺς παρ' ἡμῖν ἄνδρας τοὺς ἔχοντας ἐπιρροήν, εἴτε γράφει ἐν τῷ ἐνταῦθα καὶ ἐκτὸς τοῦ βασιλείου τύπῳ διαφόρους κωμωδίας ἀφορώσας μεγάλους καὶ πολυαριθμούς, δῆθεν, καταδιωγμούς οὓς, δῆθεν, αὐτὸς γνωρίζει ὅτι ὑφίστανται οἱ ἐν τῇ Βουκουβίνῃ τῆς Αὐστρίας Ρωμοῦνοι. Ἀλλ' αἱ ἐπινοήσεις αὗται δὲν ἔχουσιν ἄλλην βάσιν καὶ σκοπὸν ἢ νὰ παρουσιασθῶσι καὶ αὐτοὶ ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν—εἰμὶ βέβαιος περὶ τούτου—ὡς μάρτυρες, ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἐζήτησαν νὰ ὑπερκαπίσωσι, δῆθεν, τοὺς Ρωμούνους κατὰ τῶν αὐστριακῶν καταδιωγμῶν καὶ ὅτι ἀκριβῶς ἐνεκα τούτου, καταδιωκόμενοι ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ταύτης, ἦλθον παρ' ἡμῖν, ὅπως, λαμβάνοντες ἀρωγὴν, δυνήθωσι ν' ἀγωνισθῶσιν ὑπὲρ τοῦ κινδυνεύοντος ἐν Βουκοβίνῃ ρωμουнизμοῦ.

»Προσποιοῦμενος λοιπὸν τὸν καταδιωκόμενον πατριώτην ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος κύριος, ἀντὶ νὰ μείνῃ, κατὰ τὴν ἀξίαν ἣν ἔχει, ἀπλοῦς καὶ ἀσήμαντος ὑπάλληλος ἐν τινι γραφείῳ τοῦ Σεργέβου, ἐσκέφθη ὅτι δύναται νὰ ἐπιτύχῃ παρ' ἡμῖν καὶ καταστῇ—ἀγνοῶ τί—μέγας.

»Τοιοῦτους ἐξ ἐπαγγέλματος πατριώτας καὶ μάρτυρας ἐδώρουν μέχρι τοῦδε ἡμῖν ἡ Οὐγγαρία καὶ Αὐστρία ὑπὸ τοιούτων νῦν ἀπειλούμεθα καὶ ἐκ Βεσσαραβίας καὶ ἐκ Μακεδονίας, ἐὰν μὴ λάβωμεν ἀπὸ τοῦ

δε μέτρα. Ἡ Βεσσαραβία δὲν ἤρχισεν ἔτι νὰ δωρῇ ἡμῖν πατριώτας· ἀλλ' ἡ Μακεδονία, ἀπὸ τινων ἰδίως μνηῶν, προμηθεύει τοιούτους ἐνταῦθα σχεδὸν καθημερινῶς. Τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἄλλως τε καταφαίνεται ἐξ αὐτῆς τῆς παρ' ἡμῖν ἐκδιδομένης μακεδονικῆς ἐφημερίδος «Ρωμούνου τοῦ Πίνδου», ἥτις, συνεχῶς, παραπονεῖται κατὰ τῶν ἀρρωμούνων τῶν προσφυγόντων εἰς Ρωμουνίαν, οὓς αἰτιᾶται ὅτι διαδραματίζουσι πρόσωπον πατριωτῶν καὶ μαρτύρων, οὐχὶ ὅπως προσφέρωσιν ὑπηρεσίας εἰς τὸν ρωμουισμόν τῆς Μακεδονίας, ἀλλ' ὅπως κερδίσωσι δι' ἑαυτοὺς σημαντικὰς, κοινωνικὰς καὶ ὕλικας θέσεις, ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ.

»Κατ' εὐτυχίαν, ἡ παρ' ἡμῖν δημοσία γνώμη καὶ μάλιστα ἡ σωφρονεστέρη, ἤρξατο ἀπὸ τινος χρόνου νὰ κατανοῇ τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος πατριώτας τούτους καὶ νὰ θέτῃ αὐτοὺς κατὰ μέρος. Τεκμήριον τούτου εἶνε ἡ τελευταία τῆς Βουλῆς ψῆφος, ἡ ἀπορρίψασα τὴν πολιτογράφειαν ἑνὸς δῆθεν πατριώτου Μακεδόνα (Σ. Σ. τοῦ Βουλγάρου Πουτσερέα).

»Εἴθε νὰ κατορθώσωμεν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, ὅπως ἀπαντες οἱ εἰς τὰ θολὰ νερὰ ἀλείοντες πατριῶται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ταραξῖται ἐννοηθῶσιν καὶ περιφρονηθῶσιν, ὅτε τὸ δυνατόν, ὑπὸ περισσοτέρου κόσμου, κατ' ὅσον οὗτοι κερδοσκοποῦσι καὶ ἐπὶ κοινωνικῶν αἰσθημάτων καὶ ἐπὶ τῆς τέχνης, τῆς φιλολογίας καὶ τῆς ἐπιστήμης, μόνον ὅπως δημιουργήσωσι δι' ἑαυτοὺς θέσεις.

Tableau !!!

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΞ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Ἐκ Μονδανίων ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ὅτι τὸ κάλλιστον αὐτόθι σωματεῖον «Ἀπάμεικ» ἤγεν ἐσχάτως τὴν ἐπέτειον ἐορτὴν αὐτοῦ, εἰς ἣν παρέστη, ἐκτὸς τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Προύσης κ. Ναθαναὴλ, ἐπίλεκτον ἄθροισμα πολιτῶν, τιμώντων τὸ ἔργον τῶν φιλοτίμων μελῶν τῆς «Ἀπαμείας». Τὰ ἀποτελοῦντα τὸ προεδρεῖον μέλη πολλὴν ἐπεδείχοντο κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ἀφοσίωσιν εἰς τὸν τοῦ σωματείου σκοπὸν ὑπὸ τὸν ἀκμάτην πρόεδρον. Ἀλλὰ φαίνεται, κατὰ δυστυχίαν, ὅτι διχοστασία τις ἐμφωλεύσασα τείνει νὰ μακράνῃ τὸν ζῆλον τῶν μελῶν καὶ ν' ἀραιώσῃ τὴν φάλαγγα τῶν ἐργαζομένων. Εὐχόμεθα νὰ πρυτανεύσῃ κατὰ τὸ ἀρξάμενον ἔτος πάσης ἐν τῷ σωματείῳ σκέψεως καὶ ἀποφάσεως τὸ πνεῦμα τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης, οὐδὲν οὐδὲν ἀγαθὸν ἐμπεδοῦται, οὔτε προάγεται.

Ἐκ Δεμίρ-Ἰσάρ (Μελένικου) ἐπιστέλλουσιν ὅτι αἱ παλαιαὶ μικροφιλοτιμίαι καὶ προστριβαί, διαιρέσασαι ἄλλοτε τοὺς ὀρθοδόξους, οὐπὼ κατέπευσαν. Περιττὴ εἰς εὐσεβεῖς ὁμογενεῖς ὑπόμνησις τις τοῦ πρὸς τὴν Ἑκκλησίαν καθήκοντος, τοῦ πρὸς ἑαυτοὺς, καὶ τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα, τὴν ἰδίαν δηλαδὴ γενέτειραν, ἥς τὸν ὀρθόδοξον ἑλληνικὸν πληθυσμὸν καταδιώκει ἡ συκοφαντία τῶν προπαγανδῶν. Διὰ ραδιουργιῶν αὐτῶν πρὸ μικροῦ συνελήφθησαν οἱ τε διδάσκαλοι τοῦ Δεμίρ-Ἰσάρ καὶ τριῶν ἐκ τῶν πέριξ χωρίων, καταγγελλόμενοι καὶ συκοφαντούμενοι ὡς ταραξίαι. — Ὁ πανιερ. μητροπολίτης Μελένικου κ. Αἰμιλιανὸς, μετὰ τεσσαρχονθήμερον περιοδείαν, ἐπανῆλθε τῇ 20 δεκεμβρίου εἰς Μελένικον, ὅπου τὸν μητροπολιτικὸν οἶκον πολιορκοῦσιν ἀπὸ πρωῒς μέχρις ἑσπέρας οἱ συγγενεῖς τῶν συκοφαντηθέντων, ἐπικαλούμενοι προστασίαν πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν φυλακισθέντων.

Ἐκ Δροβιάνης (τῆς ἐπαρχίας Δρυϊνουπόλεως καὶ Δελβίνου) γράφουσιν ἡμῖν ὅτι τῇ 20 νοεμβρίου (παρελθόντος ἔτους) παρέδωκε τῷ Πλάστη τὸ πνεῦμα, κηδευθεὶς τῇ 21 δημοτελῶς ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Νικολάου, προεξάρχοντος τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἀγίας Τριάδος, ὁ πρεσβύτερος καὶ οἰκονόμος Πάνος Πετρίδης. Ἐν τῇ Δροβιάνῃ γεννηθεὶς τῇ 23 ἰανουαρίου 1831, υἱὸς Πέτρου καὶ Κυριακῆς, ἐνομφεύθη εἰκοσιτετραέτης, συμπεληρωμένως ἔχων τὰς ἐν τῷ σχολαρχεῖῳ σπουδὰς. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 1848 (δεκαεπταετίας) μέχρι τοῦ 1850 ἐδίδασκεν ἐν τῇ κώμῃ Κρόγκους, τῷ 1850 καὶ 1851 εἰς Πεπέλους, τῷ 1852—54 ἐν Βοστίνῃ (τῆς Πωγωνικῆς), 1855 καὶ 56 εἰς Πικέρνη (τῆς Χειμάρρας), τῷ 1857 ἐν Μουζίνῃ, τῷ 1858 καὶ 59 εἰς Κηπαρρόν, τῷ 1860 καὶ 61 ἐν τῇ νεοδημιτῷ Ζαππεῖῳ σχολῇ τοῦ Κάτω Λαμπόβου, ἀπὸ τοῦ 1862—1878 ἐν τῇ κάτω κοινότητι Δροβιάνης, καὶ τῇ 11 Σεπτεμβρίου 1878 ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος καὶ διετέλεσεν ἐπὶ διετίαν διδάσκαλος τῆς ἐν Ριζῇ Εὐθυμείου κεντρικῆς σχολῆς καὶ συγχρόνως ἐφημέριος τριῶν κωμῶν ὑπῆρξε κατόπιν ἄχρι τοῦ 1885 ἐφημέριος καὶ διδάσκαλος τῆς πατρίδος αὐτοῦ Ἀνω Δροβιάνης καὶ ἔκτοτε μέχρι τοῦ 1887 διδάσκαλος ἐν τῷ Ζαππεῖῳ παρθενωγείῳ, μεθ' ὃ περιορίσθη μόνον εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν ἱερτικῶν καθήκοντων. Ἐδίδασκε σχεδὸν ἐπὶ μίαν τεσσαρχονταετίαν διὸ τιμῶσα τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ καὶ τὴν φιλογένειαν ἡ κοινότης ἐπέλεσε καὶ μνημόσυνον τῇ 26. — Ἀδελφὸς τοῦ οἰκονόμου παπᾶ Πάνου ἐστὶν ὁ τελευταῖον ἐν Πειρκίῃ καὶ πρότερον εἰς πολλὰς πόλεις τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου σχολαρχή-

σας κ. Ἀθανάσιος Πετρίδης, υἱὸς δὲ ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἱατρός τοῦ νοσοκομείου τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος κ. Ἀριστείδης Πετρίδης.

Ἐκ 40 Ἑκκλησιῶν γράμματα πληροφοροῦσιν ἡμᾶς ὅτι τὰ ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ ἐνεργοῦντα βουλγαρικὰ κομιτάτα ἤρξαντο νῦν μεθόδου νέας πρὸς πίεσιν τῶν ὀρθοδόξων τῶν ἐκ τῆς περιφέρειας 40 Ἑκκλησιῶν εἰς Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν καὶ Βουλγαρίαν μεταβαίνοντων. Οἱ πλείστοι τούτων τυγχάνουσιν ἐργάται κεραμεῖς. Αἱ προπαγάνδαι αἱ βουλγαρικαὶ βλέπουσιν οὐχὶ τὴν ἐπιτυχίαν ἐπιστέφουσιν τὸ κακοῦργον αὐτῶν ἔργον ἐν Μακεδονίᾳ, μὴ δυνάμεναι καὶ νὰ ἀρνηθῶσι τὴν ἀνυμφισβήτητον ὑπεροχὴν τοῦ ἐν τῷ σαντζακίῳ 40 Ἑκκλησιῶν ἑλληνικοῦ γένους, διέδωκαν, ἴσως ἐντολῇ τῆς ἀνεχομένης αὐτὰς βουλγαρικῆς κυβερνήσεως, ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θέλει ἐπιτραπῇ εἰς τοὺς Ἕλληνας κεραμεῖς ὑπὸ τῆς βουλγαρικῆς κυβερνήσεως ἢ τοῦ ἐπαγγέλματος ἐξάσκησις ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ ἢ μόνον ἐὰν θελήσῃσι τῇ σεβαστῇ ἡμῶν αὐτοκρατορικῇ κυβερνήσει νὰ βεβαιώσωσιν ἢ μᾶλλον καταγγείλωσιν ἑαυτοὺς ὅτι εἰσὶ βούλγαροι τὸ γένος, αὐτοὶ τε καὶ αἱ οἰκογένειαι αὐτῶν, λάβωσι δ' ἅμα πιστοποιητικὸν τῆς βιαίας αὐτῶν ταύτης ἐξομολογίας ὑπὸ τοῦ ἐν 40 Ἑκκλησίαις βουλγάρου ἀντιπροσώπου. Περιῆλθεν ἴσως ἡ γνῶσις τοῦ ἐλεεινοῦ τούτου τεχνάσματος εἰς τὰς ἀκοὰς τῆς σεβαστῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θέλει πράξει ὅ,τι δίκαιον καὶ πρέπον ἐπιβάλλουσι τὰ κεδνὰ βουλευμάτα τοῦ μεγαλειοτάτου ἡμῶν ἀνακτος.

Ἐκ Ταρσόυ (τῆς Κιλικίας) ὁ γράφων ἡμῖν ἐκφράζει πολλὴν λύπην ὅτι τὸ λαμπρὸν παράδειγμα τῆς φιλογενείας τῶν ἐν Ἀδάνοις καὶ Μερσίνῃ (κυρίως) ὁμογενῶν δυσκολεῦνται νὰ μιμηθῶσιν οἱ ἐν Ταρσῷ. Τινὲς μὲν ἐμπιστεύουσι τὰ τέκνα αὐτῶν εἰς διδασκάλους οὐδὲν ἐθνικόν, οὐδὲ πατριον, διδάσκοντας, ἄλλοι δ' ἀφίνουσιν ἀμαθῆ, καὶ οἱ πλείστοι νομίζουσιν ὅτι δύνανται νὰ διαπλάσωσι καρδίας καὶ ν' ἀναπτύξωσι διανοίας δι' ἐνὸς ἀναξίου τοῦ ὀνόματος ἑλληνικοῦ σχολείου. Ἡ τοιαύτη κατάστασις, παρατηρουμένη καὶ παρὰ τοῖς ὁμογενέσιν, ὅσοι μένουσιν ἐν τοῖς πέριξ τῆς Σελευκείας χωρίοις (Ἀνέγορι, Κιλίνδρια κλπ.) καὶ ἐν τοῖς περὶ τὴν Ταρσὸν, ἐπιβάλλει τοῖς ὀρθοδόξοις Ἕλλησι νὰ σκεφθῶσιν ὅτι ἡ πολύτιμος πατρικὴ κληρονομία πρέπει νὰ διατηρηθῇ ἀσύλητος. Οἱ πατέρες αὐτῶν ὅ,τι διέσωσαν εἰς σκοτεινὰς νύκτας τοῦ ἐθνικοῦ

βίου πρέπει νὰ παραφυλάξωσιν οἱ υἱοὶ εἰς ἡμέρας φωτεινάς, ὑπὸ τὴν πατρικὴν αἰγίδα τοῦ φιλολάου ἡμῶν ἀνακτος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ἢ ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΟΥ
τῆς παρασημαντικῆς
ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΚΚΛ. ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Εὐχαρίστως ὁμῶς παρατηροῦμεν ὅτι καὶ ὁ κ. Ψάχος ὡς πρὸς τὴν ἐξήγησιν τῶν ὄρων ἀπὸ χοροῦ καὶ καλλιφωνίας δὲν διαφωνεῖ πρὸς ἡμᾶς· ἀλλ' ἐπιμένει, φαίνεται, φρονῶν ὅτι καὶ τὰ ἀπὸ χοροῦ ψαλλόμενα εἶναι ἐκεῖνα, ἅπερ ἐξήγησαν ἡμῖν οἱ τρεῖς ἀείμνηστοι μουσικοδιδασκαλοὶ ὡς π. χ. τὰ Ἀνοιξαντάρια, τὸ Μακάριος ἀνὴρ, ἢ ὁ Λατρινὸς Πολυέλεος. Τότε δικτὶ δὲν ἐπιχειρεῖ νὰ ψάλλῃ ἐπ' Ἑκκλησίας τὰ πρῶτα τουλάχιστον εἰς πανηγυρικόν τινα Ἑσπερινόν; Μήπως ἐγράφησαν νὰ μὴ ψάλλωνται; ἢ μήπως φοβεῖται νὰ μὴ ἀπολειφθῇ μόνος ἐν τῷ νῶ, τρεπομένου εἰς φυγὴν τοῦ ἐκκλησιασματος; ἀλλ' ὁ κ. Ψάχος πολλὰ πράγματα δὲν ἐβασάνισεν καὶ δὲν ἐτχθίσθησεν ἀκόμη ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ.

Νομίζει ὅτι συνέλαβεν ἡμᾶς ἐν παγίδι δι' ὧν ἀπεφηνάμεθα ἐν τῇ προλαβούσῃ ἡμῶν δικτριβῇ περὶ εἵδους καὶ κάλλους μουσικοῦ ᾠμάτων τινῶν τῆς Ἑκκλησίας ὡς τοῦ ἀρχαιοτάτου ὕμνου «Φῶς ἱλαρόν» καὶ ἄλλων τινῶν καὶ διὰ τοῦτο προβάλλει ἡμῖν τὴν διλημματικὴν ἐρώτησιν: πῶς ἀφοῦ εἰς ταῦτα ἀνγνωρίζομεν εἶδος καὶ κάλλος μουσικὸν καὶ παρδεχόμεθα πιστότητα ἐρμηνείας τῶν τριῶν ἐξηγητῶν, ἀπκρνούμεθα τοῦτο καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ᾠσματα. Ἐνωτισθῆτω λοιπὸν ὁ κ. Ψάχος γνώμην, ἴσως μὲν οὐκ ἀλάθητον, σφρῆ ὁμῶς καὶ ἐκ βαθείας μελέτης καὶ μακρᾶς πείρας σχηματισθεῖσαν· πρῶτον ὅτι ἡ μουσικὴ τῶν ἀπαριθμηθέντων ᾠμάτων δὲν ἔλκει, ὡς φρονεῖ αὐτός ἢ καὶ οἷος δὴ τις ἄλλος, τὴν κατὰγωγὴν αὐτῆς ἀπὸ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ ἢ καὶ ἀπὸ Ἰωάννου τοῦ Κουκουζέλη, ἀλλ' εἶναι πολὺ μεταγενεστέρα, οἷα τυγχάνει καὶ ἅπαντα ἡ σημερινὴ μουσικὴ τῆς Ἑκκλησίας, διαμορφωθείσα σὺν τῷ χρόνῳ ἐκ τῶν λειψάνων τῆς βυζαντινῆς, ἅτινα ἡ προφορικὴ παράδοσις, πάντως οὐκ ἄνευ παραμορφώσεως, διέσωσεν εἰς τὰ στόματα τῶν ἱερέων καὶ τῶν κατὰ πρᾶξιν μᾶλλον ἱεροψαλτῶν· διότι δὲν πρέπει νὰ λησμονῶνται αἱ ἱστορικαὶ περιστάσεις, καθ' ἃς ἐπὶ δύο

αἰῶνας (ἀπὸ τοῦ 1453) οὐδὲ ἔχνος συστηματικοῦ μουσικοῦ ἐπιφαίνεται ἐν αὐτῇ τῇ Κωνσταντινουπόλει· δεύτερον ὅτι τὸ κατὰ μέλος ᾠσμα, οἷον ἐπεξηγήθη καὶ παρεδόθη ἡμῖν ὑπὸ τῶν τριῶν μουσικοδιδασκάλων, διαμορφωθὲν ἐν μοναστηρίοις, ὧν καὶ φέρει ἀποτετυπωμένον τὸν στυγνὸν καὶ ἐπισεσυσμένον χαρακτήρα, εἰσῆχθη βραδύτερον ἐν ταῖς πόλεσι, καθὰ καὶ αὐτός ὁ Χρύσανθος δὲν ἀποκρύπτει, ὑποστὰν ὁμῶς τὴν δέουσαν ἐπιτομήν καὶ τροποποίησιν, ὧν ἄνευ ἡ χρῆσις καθίστατο ἀδύνατος· τρίτον ὅτι ἡ μουσικὴ τῶν προειρημένων ᾠμάτων καὶ δὴ καὶ τῆς τοῦ ἐπιλυχνίου ὕμνου ἔχει ὡσαύτως τὸν κατὰ μετροφωνίαν σύντομον αὐτῆς τρόπον, καθόσον μάλιστα ὁ ὕμνος οὗτος πάντοτε ἐψάλλετο, οὐδέποτε δὲ ἀπηγγέλλετο, ὡς καθιερώθη βραδύτερον· ἄνευ δὲ φόβου οἷα δὴποτε ἀποδοκιμασίας ἀπὸ μέρους τοῦ δημοσίου, κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ κ. Ψάχου, προσάγομεν αὐτὸν ἐν μεταφράσει ἐν τῇ τέλει τῆς παρούσης· καὶ τέταρτον ὅτι ἐὰν ἐν τῇ προλαβούσῃ ἡμῶν δικτριβῇ ἐπηρωτήσαμεν περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ὕμνου τούτου καὶ τῶν λοιπῶν ἐν μουσικοῖς χειρογράφοις τῶν πρὸ τῆς ἀλώσεως χρόνων, ἐπρᾶξαμεν τοῦτο εἰς πίστωσιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι ἡ μουσικὴ αὐτῶν τυγχάνει πολὺ μεταγενεστέρα, ὅπερ ἄλλως τε ἐξάγεται καὶ ἐκ τῆς ὑφῆς· δὲν ἐσυνειθίσσαμεν δὲ τὸν περὶ τῶν τοιούτων πραγμάτων ἔλεγχον νὰ στηρίζωμεν εἰς τὰς διαβεβαιώσεις τῆς μάμμης ἡμῶν ἢ καὶ τοῦ κ. Βιολάκη.

Ἐπὶ τέλους ὁ κ. Ψάχος, παραδεχόμενος ὅτι εἶχον καὶ σύντομον ᾠσμα οἱ βυζαντινοὶ διὰ τὰς συνήθεις αὐτῶν τελετάς, προστίθωσιν ὅτι τὸ ᾠσμα τοῦτο δὲν ἐγράφετο, ἀλλ' ἀνέκαθεν διετερζέτο διὰ τῆς ἀπὸ στόματος παραδόσεως καὶ ὅτι πρώτη ἀπόπειρα πρὸς γραφικὴν παράστασιν ἐγένετο ἰτῷ 1760 ὑπὸ Πέτρου τοῦ Πελοποννησίου. Βεβαίως καὶ τοῦτο εἶναι μίαν γνώμην, ἀλλὰ γνώμη λίαν ἀφελὴς καὶ ἀστάθμητος καὶ ὑπὸ τῶν πραγμάτων καὶ τῆς στοιχειώδους λογικῆς ἀποκρουομένη.

Τὸ μὴ παρίστασθαι διὰ γραφῆς τὸ σύντομον ᾠσμα ὑπονοεῖ ἢ ὅτι ἡ γραφὴ ἦν ἀνεπαρκὴς πρὸς παράστασιν, ἢ ὅτι πρὸς τοῖς βυζαντινοῖς μουσικοδιδασκάλοις ὑπῆρχε πρόθεσις ἀποκρύψεως τοῦ εἰρημένου ᾠματος ἀπὸ τῶν μεταγενεστέρων· ἄλλο τι ἀδυνατούμεν ἡμεῖς νὰ εἰκάσωμεν. Τὸ δεύτερον εἶναι πρὸς κλογισμὸς καθ' ἡμᾶς. Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὸ πρῶτον, εἵπομεν ἐν τῇ προλαβούσῃ ἡμῶν δικτριβῇ, ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν αὐτὰ τὰ γραπτὰ ἐγχειρίδια τῶν ἀρχαίων, ὅτι τὰ πρὸς παράστασιν τοῦ συντόμου ᾠματος στοιχεῖα ὑπῆρχον, κατ' οὐδὲν μεταβαλόντα τὴν σημασίαν καὶ

* συνέχεια καὶ τέλος ἀπὸ σελ. 645—648 Κς' τόμου.

ἀξίαν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ΙΓ' τοῦλάχιστον αἰῶνος· τοῦτου δὲ οὕτως ἔχοντος, εἰς ἡμᾶς φαίνεται ἀκατάληπτον πῶς τὸ ἐπὶ Πέτρου τοῦ Πελοποννησίου εὐχρηστον ἀποδειχθὲν σύστημα, ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις καθίστατο ἀνίσχυρον πρὸς τὸν σκοπόν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ κ. Ψάχος, μὴ ἄρκεσθεις εἰς ὅσα ἤδη προσηγάγομεν παραδείγματα συντόμου ἄσματος, προσκαλεῖ νὰ ὑποδείξωμεν αὐτῷ ἕτερον τοιοῦτον οὐχὶ ἐν τῇ ἀνκλυτικῇ γραφῇ τοῦ Πέτρου (ὥστε τὰ προσαχθέντα ἦσαν ἐκ χειρογράφων τῆς ἐποχῆς τοῦ Πέτρου) προθυμότατα ὑπέκομεν εἰς τὴν πρόσκλησιν αὐτοῦ παρκατιθέμενοι ἐν τῷ τέλει πρὸς τῇ μουσικῇ τοῦ ἐπίλυχνίου ὕμνου καὶ **προσδόμοιον** ἐρμηνευθὲν ἐκ κώδικος τῆς πατριαρχικῆς βιβλιοθήκης ὑπ' ἀριθ. 329 κατὰ τριακόσια ἔτη προγενεστέρου τοῦ δῆθεν μεταρρυθμιστικοῦ ἔργου Πέτρου τοῦ Πελοποννησίου, οὕτινος ὁ κ. Ψάχος ἀγνοεῖ, ὡς παρκτηροῦμεν, καὶ τούτου τὴν σημασίαν.

Πέτρος ὁ Πελοποννήσιος οὐδὲν ἴδιον προσέθηκεν ἢ ἀφῆρεσεν ἐκ τοῦ ἀρχαίου γραφικοῦ συστήματος, οὐδὲ μεταβολὴν τινὰ ἐπήνεγκεν εἰς τὴν ἀξίαν τῶν φθογοσῆμων, ἀλλ' ἐπεχείρησεν ἔνθεν μὲν τὴν κωδικοποίησιν τοῦ μετὰ τὴν ἄλωσιν διαμορφωθέντος στιχηραρίου καὶ εἰρμολογικοῦ ἄσματος, τοῦ ἔτι καὶ νῦν γνωστοῦ ὑπὸ τὴν προσωνομίαν **νέον στιχηράριον** καὶ **νέον εἰρμολόγιον** ἔνθεν δὲ τὴν διὰ γραφῆς παράστασιν τοῦ ἀργοῦ στιχηραρίου καὶ παπαδικοῦ μέλους, οἷον ἐκ τῶν μοναστηρίων μετεφυτεύθη μεταγενεστέρως ἐν ταῖς πόλεσι, καθὰ ἀνωτέρω διελάβωμεν. Ἐκ τῆς προσεκτικῆς δὲ παρατηρήσεως καὶ μελέτης τῶν πραγμάτων ἐξάγεται ὅτι τὰ ἄφωνα λεγόμενα σημάδια οὐδένα ἀπολύτως **ρόλον** ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐκτελοῦσιν, ἀλλὰ μόνον τὰ φθογγόσημα, ἀσταθῶς ὅμως ἔχοντα περὶ τὴν χρονικὴν σχέσιν καὶ ρυθμικὴν κίνησιν, τὴν ὁποῖαν καθώρισαν οἱ μετὰ ταῦτα τρεῖς γνωστοὶ μουσικοδιδάσκαλοι, καθοδηγηθέντες ἐκ τοῦ συστήματος τῆς εὐρωπαϊκῆς Μουσικῆς.

Αὕτη ὅλη ἡ λίαν σαφὴς Ἱστορία τοῦ πράγματος καὶ ἡ ἐξηγήσις τοῦ μυστηρίου τῶν **ἁφώνων ὑποστάσεων**, περὶ ὧν ἔστιν ἰδεῖν παντὶ τῷ μουσικολογούντι καὶ ἐξακριβῶσαι προχείρως τὸ συμβαῖνον ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Ψάχου δημοσιευθέντος ἐν λιθογραφίᾳ πίνακος τῶν τελευταίων ἐξηγήσεων. Τοιαύτην δὲ ἐξηγήσιν τῶν ἀργῶν μελωδημάτων, οἷαν ἐπεχείρησε Πέτρος ὁ Πελοποννήσιος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν κατὰ τί, ἐρωτῶμεν, ἡδυνάτουν νὰ πράξωσιν οἱ ἀρχαιότεροι καὶ δὴ οἱ πρὸ τῆς ἀλώσεως μουσικοὶ ἄφου εἶχον τὸ κατάλληλον μέσον;

Ὁ κ. Ψάχος ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν θεωριῶν τοῦ

Κρουστάλλα καὶ τοῦ Βιολᾶκη καὶ εἴτινος ἐτέρου ἐκ τῶν ἄρτι τεθνεώτων προβαίνει ἐφεξῆς καὶ εἰς τεχνικὴν ἐξέτασιν τινῶν τῶν **ἁφώνων σημαδιῶν** νομίζων ὅτι ταῦτα ἐνεργοῦσιν ἐπὶ ἐνὸς μόνου φθογγόσημου καὶ διὰ τοῦτο ἀπορῶν περὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς δυνατοῦ τῆς ἐνεργείας πρὸς τὰς ἀποδιδόμενας ἐκάστῳ τούτων ιδιότητος ἐν τῷ ἐγχειριδίῳ τοῦ Ἱερομ. Γαβριήλ· ἀλλὰ ταῦτα γράφων λησμονεῖ ὅτι ἡμεῖς ἐν τῇ προηγουμένῃ διατριβῇ ὑπεδείξαμεν ὅτι τὰ **σημαδεῖα** ταῦτα κυριαρχοῦσι μουσικῶν σχημάτων ἢ στροφῶν ἐκ δύο, τριῶν καὶ τεσσάρων ὑπερκειμένων ἢ ὑποκειμένων φθόγγων, ἐφ' ὧν ἐνεργοῦσι κατὰ ποιότητα ὠρισμένην οὐχὶ δὲ συμβολικῶς· ἄλλως τε δὲ ποῦ φαίνεται αἰσθητῶς ἐρμηνευομένη ἡ ποιότης τοῦ **χορεύματος** π.χ. ἢ τοῦ **παρακαλέσματος** ἢ τοῦ **γοργοῦ** ἐν ταῖς ἐξηγήσεσι τῶν τριῶν διδασκάλων ἐνθα δίκην μαγγάνου μονοτόνως ἅπασα ἡ διαδοχὴ καὶ ἐναλλαγὴ τῶν φθόγγων τελεῖται;

Ἀρνούμενου δὲ τοῦ κ. Ψάχου νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς γνώμας ἀνδρῶν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης ἐργασθέντων, οἷος ὁ γάλλος ἱστορικὸς J. Fetis, ἡμεῖς δὲν ἐπιμένομεν νὰ πείσωμεν αὐτὸν εἰς τοῦτο, (ἂν καὶ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς τούτου συγγραφῆς θὰ ἐμάνθανε πολλὰ πράγματα ἀμέσως σχετιζόμενα πρὸς τὴν μουσικὴν τῆς ἡμετέρας Ἑκκλησίας), οὐδὲ αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νὰ γνωρίσωμεν ὅσα κέκτηται ἐξ αὐτογράφων σημειωμάτων τῶν ἀποκαλουμένων γιγάντων τῆς ἡμετέρας μουσικῆς Χρυσάνθου καὶ τῶν λοιπῶν, διότι θεωροῦμεν αὐτάρκη ὅσα εἶδομεν καὶ ἐμελετήσαμεν τέως περὶ τῆς σχετικῆς αὐτῶν ἐργασίας.

Καὶ τίς ἀντιλέγει πρὸς τὴν γνώμην ὅτι ἡ ἔρευνα τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς δεον νὰ γείνη «διὰ τῆς ἀναδρομικῆς μελέτης τῶν διχόρων γραφικῶν συστημάτων καὶ ἐξηγήσεων»; Καὶ τί ἄλλο φρονεῖ ὁ κ. Ψάχος ὅτι ἡμεῖς ἐπράξαμεν καὶ πράττομεν; Πλὴν, καίπερ οὕτω φρονῶν, δὲν ζητεῖ ἀναδρομικῶς δείγματα τῆς ἡμετέρας ἐργασίας, ἀλλὰ προβάλλει ἡμῖν νὰ ἐξηγήσωμεν κατὰ μετροφωνίαν (τὸ κατὰ μέλος ἀνήκει εἰς αὐτόν) φράσιν τινὰ ἐκ τῶν ἀρχαίων «ἀνοιξανταρίων», κατὰ πέντε διχόρους τρόπους γεγραμμένην ὑπὸ τοῦ Πρωτοψάλτου Γρηγορίου.

Εἴμεθα ἑτοιμοὶ νὰ ἀνταποκριθῶμεν πρὸς τὸν πόθον αὐτοῦ, ἐρμηνεύοντες οὐχὶ μόνον τὴν φράσιν «ταραχθήσονται» ἀλλ' ὁλόκληρον τὸν σχετικὸν στίχον ἐκ τῆς πρώτης καὶ ἀρχαίας γραφῆς (τῶν λοιπῶν νεωτέρων ἐπαφιεμένων τῷ κ. Ψάχῳ)· ἀλλὰ πρὸ τούτου ἐπιθυμοῦμεν νὰ γνωρίσωμεν πρὸς τίνος σκοπὸν προβάλλεται ἡμῖν τὸ ζήτημα τοῦτο.

Ὁ κ. Ψάχος, οἶονδ' ἂν ᾖ τὸ ἐξαγόμενον τῆς ἡμετέρας ἐρμηνείας, δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ κρίνῃ καθ' ὃν τρόπον δὲν ἡδυνήθη νὰ ἀποφανθῇ καὶ περὶ τῆς προδημοσιευθείσης ἐν μεταφράσει αὐτοκρατορικῆς **Φύμης** (εἰ μὴ μόνον περὶ ἐν δίγοργον αὐτῆς) καὶ καθ' ὃν τρόπον δὲν θὰ δυνήθη νὰ ἀποφανθῇ καὶ περὶ τοῦ ἤδη δημοσιευομένου **Προσδομοίου** ἐκ μουσικῆς τοῦ **ΙΔ'** αἰῶνος. Τὸ φυσικὸν καὶ πρέπον εἶναι νὰ ζητηθῶσι δείγματα τῆς ἀνδρομικῆς ἐργασίας ἡμῶν κατὰ χρονολογικὴν τάξιν, καὶ ὅταν ταῦτα ἀποδειχθῶσι τεχνικῶς τε καὶ λογικῶς πείθοντα, νὰ προσαχθῶσι καὶ μουσικῆς ἀρχαιοτέρας, διότι ὁ ἀγὼν ἡμῖν δὲν εἶναι περὶ λόγων.

Ἐπειδὴ δὲ ἀπορεῖ ὁ κ. Ψάχος ὅτι ἡμεῖς ἐπεχειρήσαμεν πάλαι ποτὲ ἐπιτομὴν τῶν εἰρημένων ἀνοιξανταρίων ἐκ τῆς ἐξηγήσεως τῶν τριῶν μουσικοδιδασκάλων καλὸν καὶ περὶ τούτου νὰ μάθῃ ὁ ἀπορῶν ὅτι ἡ ἱστορικὴ ἐξέτασις ἐνὸς πράγματος δὲν ὑπονοεῖ καὶ ἀπάρνησιν τοῦ καθεστῶτος, ἔστω καὶ ἂν τοῦτο ἐκ περιστάσεων ἔσχεν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἢ ἐπὶ τὸ βέλτιον τροπὴν. Ἡ σημερινὴ μουσικὴ τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ μίαν ἐκ τῶν φάσεων τοῦ ὅλου ζητήματος αὐτῆς, καθὼς ἡ γλῶσσα, καὶ ἐπομένως ὁ μέλλων νὰ γράψῃ ἢ νὰ ψάλλῃ δὲν ἔχει, εἰ μὴ νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὸ καθεστῶς.

Τὸ ἐφ' ἡμῖν εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας τὸ καθεστῶς τοῦτο νὰ μεταρρυθμισθῇ διὰ χρόνου πρὸς τὸ βέλτιον καὶ ἀνθρωπινώτερον, ὅχι ὁμῶς αὐθαιρέτως καὶ αὐταρέσκως, ὡς πρῶτος πάντων ὁ κ. Ψάχος σπουδάζει, ἀλλὰ τῇ ὁδηγίᾳ τῆς ἱστορίας καὶ τῇ ἐμπνεύσει ὑψηλοῦ καλλιτεχνικοῦ πνεύματος, οἷον ὁ παρὼν χρόνος καὶ αἱ ἀνάγκαι τοῦ σημερινοῦ βίου ἀπαιτοῦσιν.

Ἦχος δ'.

Φως ἰλαρόν αἰαῖς δοξῆς αἰθα
νὰ αὐτοῦ πατρός σου ρα νι
ου αἰγιουοῦ μακάρος Ἰησού
Χριστέ ἐλθὼν τες ἐπιτηνην
λιουοῦ δὲ σιν ἰδόντες φως

σπερινόν μου με ἐν πατρί
ρα υἱόν καὶ αἰγιονόον πνεῦμα
θεόν αἰξονόον σε ἐν πατρί καὶ
ροῖς ὑμνεῖσθαι φωναῖς οἱ σι αἰς υἱ
εθεοῦ ζώον ο διδούς δι
ο κοσμος σε δοξα αἰ αἰ ζει
ει ει ει ει

Προσδομοῖον ἦχος β'.

Οἱ οἱ κοσμοῦ εὐφρανθήσονται
ἡ πόλις ἡ αἰγιονόου των προ
φητων ἡ δοξα σου τρεπύσσον
τον οἱ κονὸν ἐν ὧ το θεο ο ον
τι κτεται

Μ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

περὶ τῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις δικαστηρίων, ἐπιτροπῶν καὶ γραφείων.

Ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου τῆς Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας ἀρχόμεθα τῆς ἐκδόσεως τῶν Καταστατικῶν, ὡς χορηγοῦσιν ἡμῖν τὰ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις δικαστήρια καὶ γραφεῖα. Καταδεῖκνυται σαφῶς ἐξ αὐτῶν ἡ ἐπιτελουμένη κατὰ πᾶν ἔτος καὶ κατὰ τὸ λῆξαν ἐργασία, ἣν πρῶτιστος

καὶ πάντων ἐγκυρότατος ἀνεκήρυξε κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ἀνύστακτος ἐπόπτης τῆς ὅλης ἐργασίας δικαστηρίων καὶ γραμματέων καὶ ὑπαλλήλων.—Ἡ πρώτη τῶν ἀποσταλίσων ἡμῖν Καταστατικῶν ἦν τοῦ Πνευματικοῦ δικαστηρίου, οὗ τὸ Γραφεῖον, διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ διδάκτορος τὰ νομικὰ κ. Ἀρμοδίου Χαμουδοπούλου, εἶχεν αὐτὴν **ἐτοίμην τῇ ἐπαύριον τῆς διακοπῆς τῶν ἐργασιῶν** τοῦ δικαστηρίου τούτου. Ἡ ἐν τῷ γραφείῳ αὐτοῦ διακρινομένη τάξις, ἀκρίβεια καὶ προθυμία, συνδυαζομένη μετὰ τῆς τῶν τρόπων λεπτότητος, συνιστᾷ εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ὑπόληψιν τῶν προσερχομένων τὸν ἀκάματον αὐτοῦ διευθυντὴν καὶ νομικὸν τῆς ἱερᾶς Συνόδου γραμματέα κ. Χαμουδόπουλον.

Αἱ σήμερον ἐκδιδόμεναι καταστατικαὶ ἀναφέρονται εἰς τὰς ἐργασίας Α', τῆς ἱερᾶς Συνόδου—Β', τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, αἱ προσεχεῖς εἰς τὰς Γ' τοῦ Πνευματικοῦ δικαστηρίου, μεθ' ἣν τάττεται Δ' τὸ γραφεῖον τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας καὶ Ε' τοῦ καποῦκεχαγιά.

Α'

Γραφείου ἱερᾶς Συνόδου.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος συνεκρότησε συνεδριάσεις διοικητικὰς 130, ἡτοι τακτικὰς 122 καὶ ἐκτάκτους 8.

Διεξεπεριώθησαν ἔγγραφα ποικίλης ὕλης ἐν ὅλῳ	3710
Ζητήματα γενικῆς φύσεως συνεζήτησε	2
Ἐνέκρινε Κανονισμοὺς ἀδελφοτήτων	7
» » σχολῶν	2
Καθῆρσεν ἱερεῖς	7
Ἐξέδωκεν ἐγκυκλίους	3
» ἐπιτίμιον	1
» σιγίλλια	3
Συνεκρότησε συνεδριάσεις δικαστικὰς	30
Ἐθεώρησεν ὑποθέσεις κατ' ἔφεσιν	20
» » ἀναψηλάφησιν	2

Β'

Διαρκοῦς Ἐθνικοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου.

Ἀπὸ ἰανουαρίου τοῦ 1906 μέχρι τέλους τοῦ αὐτοῦ ἔτους παρεπέμφθησαν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Συμβουλίου ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ἔγγραφα 545 (ἐκτὸς πολυαριθμῶν ἐτέρων συνημμένων τούτοις σχετικῶν).

Τούτων ἀναφέρονται εἰς ὑποθέσεις δικαστικὰς (ἀγωγὰς, ἀνακοπὰς, ἐφέσεις, ἀναψηλάφησεις καὶ αἰτήσεις περὶ υἰοθεσίας)

48

Εἰς ὑποθέσεις διοικητικῆς φύσεως

505

Καὶ ἐκ μὲν τῶν πρώτων καὶ τῶν προηγουμένων δικαστικῶν ἐθεωρήθησαν

26

(ἰσαριθμῶν ἐκδοθεῖσων ἀποφάσεων, πλὴν ἐτέρων ἱκανῶν προδικαστικῶν).

Ἐκ δὲ τῶν δευτέρων

323

(μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν εἰς ἐπαναληπτικὰς παραιτήσεις, διορισμοὺς μελῶν εἰς ἐφορίας καὶ εἰς ἐπιτροπὰς ἐκκλησιαστικὰς, ἢ ἐξελεγκτικὰς ἐπιτροπὰς ἀναφερομένων, ὧν τὰ σχετικὰ ἔγγραφα παρεπέμφθησαν διὰ τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας.

Πράξεις δὲ συμβολαιογραφικαὶ καὶ ληξιαρχικαὶ ἐγένοντο καθ' ἕκαστον τὸ ἔτος

231

τούτων εἰσι προικοσύμφωνα

12

ληξιαρχικαὶ δὲ πράξεις

83

τὰ δὲ λοιπὰ εἰσι πληρεξούσια εἰκονικά, βαπτιστικά, γάμων δηλωτικά, κτλ.

διαθήκαι δὲ ἢ ἐξωθεν υποβληθεῖσαι πρὸς ἐπικύρωσιν ἢ παρακατάθεσιν ἢ ἐν τῷ συμβολαιογραφείῳ συνταχθεῖσαι

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Παρασκευᾶς Σ. Πλατωνίδης, ἐξ Ἀνακοῦς τῆς ἐπαρχίας Ἰκονίου, ὑπήκοος ὁθωμανῆς, ἀγνώστου δὲ διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον τρίτην καὶ ὦραν 8ην τουρκιστὶ, μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτὸς οὗτος, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐνταῦθα Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ συζύγου Εὐανθίας Π. Σταύρου Πλατωνίδου, τὸ γένος Μάρκογλου, ὑπηκόου ὁθωμανῆς, κατοικοῦ Σινασοῦ, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζεύξεως ἀγωγή δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παρῶσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντοῦ ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν τῇ κατὰ Ζιντζίδερε ἱερᾷ μονῇ τοῦ Τιμίου Προδρόμου τῇ 14 δεκεμβρίου 1906.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Καίσαρ εἰς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

2

Ὁ γραμματεὺς

Ἀρχιδιάκονος ΙΩΑΚΕΙΜ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Π. 726868

1948